Philosophical Analysis of Climate Change Challenges and Environmental Justice: Towards the Logic of Essentialism and the Limit of Anthropomorphism

Abstract

In this research, I undertake a philosophical analysis of climate change challenges and environmental justice to show that the prevailing calls for collective actions in addressing the challenges rest on fractured epistemic foundations and unresolved moral and sociopolitical imperatives. Collective action concern is borne out of the need for individuals', institutions', and communities' efforts or actions to inspire and mobilise others to join in pursuit of a shared objective, especially as it pertains to making sense of and responding to previous, present, and future injustices, assessing the likely success of their actions, and recognising their social identities in those processes.

While climate change conversation emphasises shared responsibility, tensions persist between collective intentionality, sociopolitical structures, and the erosions of trust—whether in scientific authority, institutional governance, or public perceptions. These tensions raise fundamental questions about how rationality (a reasonably based normativity that ensures an effective course of action—where epistemic authority and public trust vis-à-vis institutional trust and governance could meet up with the demand for the antecedent conditions to injustices, efficacy, and social identity that could be used effectively in a changing climate) itself is mobilised in environmental ethics.

I critique the limits of anthropomorphism in climate reasoning to show how human-centred assumptions distort our understanding of ecological systems, the moral weight of non-conscious entities/systems, and how it can lead to unintended ethical dilemmas and misplaced judgement and accountability. Simultaneously, I propose essentialism within a metaphysical coherentism framework according to which "there is some 'x' and some 'y' such that 'x' grounds 'y' and 'y' grounds 'x' (and $x \neq y$)," to argue that despite cultural and ideological differences, certain foundational principles—grounding relations—can serve as a unifying logic for climate discourse. This essentialist approach can help bridge fragmented perspectives and enable a more cohesive and actionable framework for environmental justice.

I further examine how climate change challenges traditional scientific methodologies, shifting from controlled experiments to counterfactual reasoning and thought experiments. This undermines falsifications, making consensus a dominant but problematic criterion for scientific legitimacy. Precautionary principles, stretched to their limits by extreme climatic risks, force actions despite uncertainty, disrupting conventional risk assessment models. As climate science becomes more interpretive, its role shifts from prediction to ethical advocacy. But rather than signaling the death of science, this evolution demands methodological pluralism to integrate philosophical reflection to sustain credibility, promote public trust, and navigate the epistemic and ethical complexities of environmental crises.

Nevertheless, I maintain that climate action must be philosophically restructured beyond policy and technical solutions to address the deeper epistemic, ethical, and ontological assumptions that shape human engagement with climate change. By redefining rationality, challenging anthropocentric bias, and establishing a coherent foundation for collective actions, I opine that this research provides a certain level of clarity regarding the various categories of reality and rationality in climate change and environmental justice, provides plausibility in forming a unified system of actions that mostly occurs hypothetically but not always, and hopefully they can provide a justification that unites all facets of climate and environmental knowledge that is easily shared and understood while becoming a framework for reimagining environmental justice in the face of an evolving climate crisis.

Analiza filosofică a provocărilor schimbărilor climatice și a justiției de mediu: către logica esențialismului și limita antropomorfismului

Rezumat

În această cercetare, întreprind o analiză filosofică a provocărilor asociate schimbărilor climatice și justiției de mediu, pentru a arăta că apelurile predominante la acțiuni colective în abordarea acestor provocări se sprijină pe fundamente epistemice fragmentate și pe imperative morale și sociopolitice nerezolvate. Preocuparea pentru acțiunea colectivă se naște din nevoia ca eforturile sau acțiunile indivizilor, instituțiilor și comunităților să inspire și să mobilizeze alte persoane să participe la urmărirea unui scop comun, în special în ceea ce privește înțelegerea și răspunsul la nedreptățile trecute, prezente și viitoare, evaluarea probabilității de succes a acțiunilor lor și recunoașterea identităților sociale implicate în aceste procese.

Deși discursul privind schimbările climatice accentuează responsabilitatea comună, tensiunile persistă între intenționalitatea colectivă, structurile sociopolitice și eroziunea încrederii — fie în autoritatea științifică, guvernanța instituțională sau percepțiile publice. Aceste tensiuni ridică întrebări fundamentale despre modul în care raționalitatea — înțeleasă ca o normativitate întemeiată rațional, care asigură un curs eficient al acțiunii, acolo unde autoritatea epistemică și încrederea publică se pot întâlni cu încrederea și guvernanța instituțională, răspunzând cerințelor privind condițiile antecedente ale injustiției, eficacității și identității sociale — este mobilizată în cadrul eticii mediului.

Critic limitele antropomorfismului în raționamentul climatic pentru a arăta cum presupunerile antropocentrice distorsionează înțelegerea sistemelor ecologice, greutatea morală a entităților sau sistemelor lipsite de conștiință și modul în care acestea pot conduce la dileme etice neintenționate, la judecăți eronate și la o distribuție greșită a responsabilității morale. Simultan, propun esențialismul într-un cadru de coerentism metafizic, conform căruia „există un anumit «x» și un anumit «y» astfel încât «x» fundamentează «y» și «y» fundamentează «x» (iar x ≠ y)", pentru a susține că, în ciuda diferențelor culturale și ideologice, anumite principii fundamentale — relații de fundare — pot funcționa drept logică unificatoare pentru discursul climatic. Această abordare esențialistă poate contribui la depășirea perspectivelor fragmentate și la articularea unui cadru mai coerent și mai operațional pentru justiția de mediu.

Examinez, de asemenea, modul în care schimbările climatice contestă metodologiile științifice tradiționale, prin trecerea de la experimente controlate la raționamente contrafactuale și experimente de gândire. Această tranziție subminează principiul falsificării, transformând consensul într-un criteriu dominant, dar problematic, al legitimității științifice. Principiile de precauție, împinse până la extrem de riscurile climatice severe, impun acțiuni în ciuda incertitudinii, perturbând modelele convenționale de evaluare a riscului. Pe măsură ce știința climatică devine mai interpretativă, rolul său se deplasează de la predicție la advocacy etic. Totuși, în loc să anunțe moartea științei, această evoluție reclamă pluralism metodologic, capabil

să integreze reflecția filosofică pentru a menține credibilitatea, a consolida încrederea publică și a naviga complexitățile epistemice și etice ale crizelor de mediu.

Susțin, așadar, că acțiunea climatică trebuie restructurată filosofic, dincolo de soluțiile politice și tehnice, pentru a aborda presupunerile epistemice, etice și ontologice profunde care modelează implicarea umană în fața schimbărilor climatice. Prin redefinirea raționalității, contestarea prejudecăților antropocentrice și stabilirea unei fundații coerente pentru acțiunile colective, consider că această cercetare oferă un grad sporit de claritate asupra diferitelor categorii ale realității și raționalității în contextul schimbărilor climatice și al justiției de mediu, oferă plauzibilitate formării unui sistem unificat de acțiuni care se manifestă, în principal, la nivel ipotetic, dar nu exclusiv, și poate furniza o justificare capabilă să unească toate fațetele cunoașterii climatice și de mediu, făcându-le ușor de împărtășit și de înțeles, în timp ce oferă un cadru pentru reimaginarea justiției de mediu în fața unei crize climatice aflate în evoluție.